Ч. 243 Неділя 26 жовтня (7 падолиста) 1897 Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Загальні збори „Народ. Торговлї“.

Дня 2 с. м. відбули ся у власнім домі товариства загальні збори „Народної торговлї при участи около 30 членів. Збори відкрив предсідатель управляючого совіта др. Сельский, почім предсідателем зборів вибрано п. Гр. Кульчицкого з Коломиї, єго заступником п. Мих. Голейка, а на секретарів покликано пп. К. Паньківского і проф. Прок. Мостовича. З порядку дневного представив др. Кость Левицкий адміністрацийну діяльність совіта як слідує:

„В послідні м році адміністрацийнім визначилась діяльність „Народної Торговлї“ у всїх напрямах, постепенним розвоєм нашої інституциї торговельної. Зріст уділів членьских і збільшене щадничих вкладок сьвідчить о довірю руского народу до „Народної Торговлї“, а і рух товаровий представляє ся взагалї користнїйше від попередного року. Підготовленя до закладаня нових складів філїяльних о стілько увінчались пожаданим успіхом, що в місяци вересни с. р. приступлено до отвореня нової, 13-ої з ряду філїї в Борщеві, завдяки патриотичному попертю тамошних Русинів а передовсім адвоката дра Михайла Дорундяка в Борщеві. В той спосіб удержує тепер „Народна Торговля“ разом з львівским складом: чотирнацять складів мішаних товарів а окрім того головний маґазин у Львові і взірцеву крамницю (побіч філїї) в Тернополи.

До успішного розвою „Народної Торговлї“ уважав Совіт управляючий вказаним збільшити сили головної управи, а то наступило тим способом, що на місце уступившого секретаря Філярета Гладиловича принято п. Ілярія Гарасимовича на провізоричного секретаря а п. Василя Угрина на провізоричного кореспондента торговельного. Цїлий персонал службовий „Народної Торговлї“ в остатнім роцї адміністрацийним складав ся з двох директорів, секретаря, кореспондента, бухгальтера і єго помічника, маґазинера і возьного в головнім заряді, а 10 начальників, 3 начальныць, 9 касиєрок, 9 помічників і 33 практикантів торговельних, отже разом з 72 осіб, котрі титулом платні побрали 26.018 зр. 33 кр.

Уважаючи фахове образоване молодого персоналу службового одною з найважнїйших задач „Народної Торговлї“ а то як з огляду на інтереси самої інституциї, так і з огляду загально-народного, докладав Совіт управляючий заходів до сповнюваня тої цїли. І так під проводом п. Ілярія Гарасимовича вислано двох помічників торговельних на курс пивничної господарки до Кльостернайбурґа, по чім заложено у Львові центральну пивницю взірцеву. Відтак уряджено у Львові власними силами одномісячний курс науки для одинайцяти з наших торговельних практикантів з філїяльних складів, на котрім уділювано їм всяких наук потрібних для купця. Вислїд науки показав ся вдоволяючий і тому належить кождого року такі курси уряджувати, позаяк наука в промислових, вагляднo повтаряючих школах не відповідає тим вимогам, які нинї ставляють ся до заводу купецкого.

Справа сїльских крамниць поступила о стілько на перед, що в 1896/1897 роцї адміністрацийнім оставало з „Народною Торговлею“ в безпосередних зносинах 346 крамниць, котрі в тім роцї побрали у нас товарів на 58.620 зр. 49 кр., при чім дістали опусту на 8.103 зр. 68 кр., а стан уділеного їм кредиту виносив з кінцем року адміністрацийного загальну квоту 8.503 зр. 23 кр. супротив 333 крамниць, побраних ними товарів на 51.318 зр., опусту 7.306 зр. і уділеного кредиту крамничного на 5.921 зр. в попереднім роцї адміністрацийнім. Петиция внесена до Сойму краєвого о уділене субвенциї з фондів краєвих на висилане вандрівного учителя крамарства і на підмагане крамниць безпроцентовими позичками не була полагоджена в Соймі краєвім і тому Видїл краєвий не увзглядняв тої петициї а задля того „Народна Торговля“ мусить власними силами підмагати рух крамничний в краю. В тій цїли оголосила „Народна Торговля“ при всїх своїх складах безплатні курси науки для крамарів, з котрих інтересовані вже тепер користають. Удержуване окремих складів товару крамничного при складах „Народної Торговлї“ буде можливе до переведеня аж тогдї, коли крамарі по повітах відтуваючи свій інтерес утворять поміж собою союзи і зобовяжуть ся стало побирати товари в „Народній Торговли“, позаяк достарчуване дешевого товару крамничного дасть ся перевести тілько через спроваджуване більших скількостий ваґонами.

Значнїйший оборот вкладок щадничих уможливив нам приступити до закупна двох реальностий, а то: одноповерхового мурованого дому в Сяноцї з кінцем 1896 року і більшої реальности в Тернополи в другій половині сего року, так що тепер має „Народна Торговля“ три реальности: у Львові, в Сяноцї і Тернополи. Догідність з закупна реальностий лежить в забезпеченю відповідного і дешевого приміщеня складів „Народної Торговлї“ а при тім не може тут поминути також взгляду на обезпеку супротив зобовязань нашої інституциї.

В роцї біжучім удержалась „Народна Тор

6)

ЗАЯЦЬ.

(Оповідане з росийского. — Е. П. Гославского).

(Конець).

Настала Велика Субота. Цїлу попередну ніч Терентий Захарович майже не замикав очий. То представлялись єму образки єго торжества і слїдуючі за ним благодати, то пригадували ся одні або другі слабі місця єго хору, котрі необхідно треба було завтра направити, то нараз приходило до голови, що ось той дурень Володко Желудев доси ще не обстриг ся і щоби він, такий пустий, не схотів з своєю гирою показати ся в крилосї. Від тих всїх ріжнородних гадок і гризот утомлена єго голова болїла і просила майже віддиху, але сон не приходив:

— Господи помилуй — шептав він, судорожно зіваючи; — Господи помилуй... Боже, що має бути, того не минути... нехай єго... А тепер коби заснути, підкрипити ся!

І стогнучи та тремтячи він перевертав ся з боку на бік. Вкінци мало-помало тихий облак став закривати єго очи, але тут ударив двін.

— Стешенко, Стешо! — голосно крикнув Терентий Захарович, черкаючи сїрник — ударили на утреню.

Стоячи підчас утренї Терентий Захарович лиш бив поклони, хрестив ся і сильно притискав свою болючу голову до холодного помоста. Але молитва щира, тепла молитва якось не ішла з єго серця. Гадки і страх, які мучили єго ночію не давали єму спокою і тепер. Він не міг не відносити ся критично до технїки роздаючого ся з крилоса співу. Коли заспівали: „Да молчит всякa плоть“ — він аж усьміхнув ся.

— Нї, любчики — обертав ся він в мисли до старих дяків — де куцому до заяця. Абож то так співає ся?

І сам не замічаючи того він почав підтягати за співаками, а навіть і не підтягати лиш просто вказувати своїм голосом правдивий мотив молитви.

Дячок Трифонович обернув ся і досить сердито поглянув на него. Терентий Захарович не видержав і моргнув до старого.

По обідї, як раз перед пробою хору приїхав давно вижиданий Терентием Захаровичем — Десницин. Вслїд за ним, також рідкий гість, прийшов до школи і отець Нїкандер. Роблено немов ґенеральну пробу.

— Ну, що, як? — поспішно питав Терентий Захарович по кождім відспіванім кусннку.

Сьвященик уперто мовчав. Десницин же сильно потрясав своєю кучерявою головою і голосно кричав: „Славно, дуже добре! Дальше!“

Переслухавши головні піснї сьвященик, все мовчки, попращав ся і пішов, а Десницин, уперши ся, аби співаків зараз розпустити і заховати їх голоси на вечер, остаточно потїшив товариша.

— Не сподівав ся. Справдї, не сподівав ся? — говорив він. — В таке коротким часї такі успіхи. Ти собі молодець! Так за два-три роки ти готов ще бути справжним диріґентом

Послїдні слова злегка укололи Терентия Захаровича. Але Степанида Єґорівна покликала пити чай. Приятелї сїли за столик; зза самовара немов закрадаючись виглянула фляшина.

— Випий, друже — сказав Терентий Захарович, вказуючи оком на неї — тобі, дякови, навіть подобає.

Десницин не довго відказував ся. На єго наставане для піддержаня сил і відваги випив і Терентий Захарович пів чарки. Поговорили, заспівали дещо разом і стали прощати ся.

— Ну, дай тобі Боже! — сказав Десницин, стискаючи руку приятеля. — Головна річ не трять голови і памятай на мою раду: як не милозвучностию то ґрімкостию, бо ґрім всїх потрясає.

По відїздї гостя Степанида Єґорівна уложила Терентия Захаровича відотхнути, але він не полежавши і чверть години, нараз страшно чогось напудив ся, зірвав ся з лїжка і побіг шукати своїх співаків.

Тихо і торжественно запала темна великодна ніч. Церков села Минаївки унизана ріжнобарвними лїхтарнями і далеко в мраці зарисовує ся огненними точками єї образ корабля. Над входом до церкви горить ярко штучно вирізана напись: „Христос воскресе!“ З двін-

говля“ при доставі артикулів живности для шпиталя міского в Тернополи, а натомість не удержала ся при доставі для війска в Тернополи, мимо наших заходів.

На послідних загальних зборах піднесено справу, чи би не дало ся розширити торговельного інтересу також на инші роди товарів. Після гадки Совіта управляючого належало би в тій цїли отворити окремі склади, на взір базарів, та треба би мати до того осібно успосібнений персонал, яким до нинї не розпоряджує „Народна Торговля“. Задля того поки-що „Народна Торговля“ обняла тілько посередництво при закупнї господарских машин і полотна.

Отсей коротко представлений стан виказує правильний розвій „Народної Торговлї“ і тоті засади, якими руководив ся Совіт управляючий при дїяльній помочи Дирекциї. Наша народна інституция поступає певним кроком наперед і тому сподїємось одобреня нинїшного справоздання Загальним зборóм“.

Потім др. Федак представив фінансову господарку: „З приятностию приходить ся нам подати до відомости Сьвітлого збору, що минувший 1896/7-ий рік адміністрацийний належав до корисьнїйших для нашого Товариства. В тім роцї не мали ми вправдї достави для війска в Тернополи і в наслідок того в філїї тернопільскій вплинуло готівкою за спродані товари о 40.000 зр. менше, як в роцї попереднім; але натомість в переважній части філїй і в централї торг збільшив ся, так що загальна сума сегорічна торгів виносить 362.900 зр. 43 кр. супротив торічної суми 382.154 зр. 24 кр., так що єли потрутимо суму за доставу військову 40.000 зр. в торічнім рахунку, показує ся, що звичайний торг сегорічний був о 20.000 зр. більший. Іменно вплинуло сего року з торгів в централї 12.002·07 зр., у Львові 54.805·99 зр., в Станиславові 27.486·58 зр., в Перемишли 29.887·84 зр., в Тернополи 54.555·59 зр., в Дрогобичи 16.404·05 зр., в Коломиї 34.877·20 зр., в Стрию 19.436·57 зр., в Снятинї 18.323·85 зр., в Самборі 21.436·63 зр., в Рогатинї 27.595·52 зр., в Бродах 14.701·04 зр., в Сяноцї 17.601·26 зр., в Городенцї 13.777·24 зр., всего 362.930 зр. 43 кр. Однак мимо того що не було доставы для війска, зиск з торгів був більший.

Як показує рахунок зисків в предложенім білянсї, виносив зиск з продажи товарів по філїях суму 54.224 зр. 36 кр., отже 3.035 зр. 15 кр. більше, а зиск з посередництва в централї суму 9.722 зр. 28 кр., отже о 657 зр. 4 кр. більше як в роцї минувшім. Дальше мали ми в тім роцї дохід з реальности у Львові в сумі 3.154 зр. 10 кр., а в Сяноцї в сумі 260 зр. Загальна сума доходів виносить того року 67.454 зр. 80 кр. т. є. о 3.886 зр. 65 кр. більше як року минувшого.

Кошти адміністрациї збільшили ся о суму 1890 зр. 81 кр., на що вплинуло помноженє персоналу в центральній управі, кошти подорожи з Кльостернайбурґа, малі підвижки платнї персоналу по філїях і заплаченє такси від номінациї персоналу з попередних лїт.

Процент від вкладок щадничих, з огляду на стан їх, побільшив ся о 648 зр. 50 кр. і виносив 9.847 зр. 46 кр.

Позаяк позичка на реальности у Львові єсть висша як попередно, отже мимо того, що процент тепер в Банку краєвім супротив Каси щадничої єсть менший, то все-таки сума оплаченого проценту єсть о 84 зр. 74 кр. більша. — Реальність в Сяноцї набули ми з позичкою гіпотечною, а процент від того заплачено в сумі 155 зр. 82 кр.

Процент фонду пенсийного виносив 115 зр. 77 кр. — З мобілій відписано 434 зр. а з першого урядженя 223 зр. 09 кр.

Отже сума розходів виносить 63.933 зр. 61 кр., о 3.146 зр. 18 кр. більше як минувшого року.

Чистий зиск виносить суму 3.521 зр. 19 кр., о 740 зр. 47 кр. більше як минувшого року.

(Конець буде).

Вісти полїтичні.

На вчерашнім засїданю палати послів ухвалено, як вже звістно, передати провізорию угодову комісиї буджетовій. Пос. Ґрос поставив був внесенє, щоби провізорию угодову відослати до окремої комісиї зложеної з 48 членів, а на случай коли-б сего внесеня не ухвалено, щоби збільшити комісию буджетову задля наради над провізориєю угодовою о 12 членів. Внесенє Ґроса відкинено а значною більшостию ухвалено внесенє пос. Єнджейовича, щоби провізорию угодову передати комісиї буджетовій. Опісля наступав ряд фактичних спростовань. — Пос. Беркс інтерпелював правительство, чи оно наміряє прилучити ся до змагань, стремлячих до того, щоби не дати дальше спадати цїнї срібла і чи правительство порозуміло ся вже в сїй справі з угорским правительством.

Нинї має комісия буджетова радити над провізориєю угодовою. Зачувати, що спільні Делеґациї будуть скликані на день 16 падолиста і що вже сими днями має появити ся дотичне розпорядженє цїсарске.

Послїдне засїданє було ще бурливійше як перед послїдне. Було кілька таких сцен, серед котрих здавало ся, що прийде до бійки в цїлій палатї. Коли промавляв пос. Люеґер, партия Шенерера прозивала антисемітів всїлякими словами, а антисеміти прозивали знов Вольфа уличником і байструком (Gassenbube та Schandbube), а до Шенерера кликали: Шмуль, Лейба, Кон. То прозиванє тягнуло ся цїлу годину.

В Норвіч виголосив Бальфур бесїду, в котрій зазначив, що так дуже поборюваний анґлїйскою опозициєю концерт европейский недопустив вибуху огню, котрий був би обняв цїлий сьвіт, Креті забезпечив автономію а Грецию охоронив від того, щоби часть еї людности мусїла була піти під пануванє Туреччини.

Новинки.

Львів дня 6-го падолиста 1897.

— **Іменованя.** Ц. к. висший Суд краєвий іменував канцелїстами судовими вислужених підофіцирів рахункових: Войт. Прокша для Бучача, Мойсея Цвілїнґа для Скольского, Йосифа Германа для Золочева, Абу Мета для Підбужа, Евг. Мостовского для Борщова, Фр. Адамовского для Буска, Як. Максимовича для Калуша, Густ. Павликовского для Заболотова, Ів. Ремишевского для Буска, Тад. Тобиса для Зборова, Ел. Мазура для Обертина, Фішля Бернфельда для Рожнїтова, Володисл. Весоловского для Николаєва, Димитр. Сливича для Калуша, Йос. Тура для Глинян, Кар. Пасадника для Надвірної, Володисл. Попеля для Сокаля, Кар. Купицкого для Городенки, Як. Ляйдесберґа для Чорткова, Меч. Сербеньского для Коломиї, Ем. Цепельовского для Перемишлян, Викт. Жуковского для Радехова, Йос. Свидзиньского для Косова, Мих. Рота для Бурштина, Фр. Яськовича для Чорткова, Мат. Керницкого для Кут, Мих. Дениса для Жовкви, Володим. Сохацкого для Жабя, Казим. Балицкого для Нового села, Юр. Мартинця для Золотого Потока, Едв. Бандурского для Богородчан.

— **Торжественнє отворенє рускої колеґії в Римі** має відбути ся сими днями. Колеґію руску відділено минувшого року від колеґії грецкої заснованої 1844 р. папою Григорием XIII. Прави-

---

ницї роздає ся удар за ударом і уносить ся в тишину піль мірний, протяжний голос благовісти. По легко примерзших дорогах іде і їде всьо від старого до малого та спішить на стрічу великого давно дожиданого сьвята. На церковній площи товпа все росте. Сьвіжо прибуваючі хрестять ся, при чім на хвилю паде на них виходяче з церкви сьвітло, инші з вузолками в руках ідуть до середини храму, другіж відходять на сторону. А дзвін заєдно гуде. Велика зігнена тїнь дзвонаря немов привязана до тїни дзвонового шнура, хитає ся поважно на блискучій стїнї. Близше до церкви під осьвіченими, немов повислими у воздух гилями лип і беріз, громадять ся ярко білі фіґури женщин. Мужчини, ледви сїріючи товплять ся по обох сторонах паркану. Народу богато, але всьо тихо і спокійно. Не до розговір їм тепер — всї ждуть, всї повні чувства величи наступаючої хвилї. Лиш рідко озве ся дзвінко дїточий сьміх, або захрустить лїд під ногою обутою в новий чобіт. Але довкола роздає ся тихий шепіт і знов всьо змовкає.

Але ось всеночна кінчить ся. В церкві заспівали „Волною морскою....“ Нарід порушає ся, поправляє ся, іде.

Запізнивший ся задля послїдної проби з своїми учениками Терентий Захарович перебіг скоро на їх чолї темну площу і війшов до церкви. Єго серце від разу так забилось, що аж дух в нїм заперло. Однако він поправив ся і делїкатно перепихаючись між морем темних свиток і білих юбок пустив ся до свого крилоса. Установивши на нїм своїх співаків, він на пальцях пішов у вівтар, приступив до одягаючого ся сьвященика і принявши від него благословенє, промовив тихо: „Я вже, отче, зачну хиба зараз по крестнім ходї?“

— Нехай буде по вашому — відповів сьвященик і поправивши на своїх плечах білу ризу з малиновим хрестом, заспівав голосно: „Благословен Бог наш“.

За стїною вівтаря почув ся відголос кроків: входили за хоругвами і іконами. Терентий Захарович поступив ся назад і на пальцях вернув на своє місце. Серце его знов сильно забилось.

„Воскресеніє Твоє, Христе Спасе“ — заспівав сьвященик і зараз за ним дяки і хрестний похід двигнув ся до виходу. Церков на половину опустїла. В души Терентия Захаровича немов би що завмерло.... Як би який тихий, солодкий спомин осїнив его, а зараз по тім вернули притомність і страх з подвійною силою.

— Коби лиш не застрашити ся, коби тілько не думати чого не треба — ворушило ся в его серци — коби не стратити голови.

Він суетливо поправив на собі краватку, злегка і майже беззвучно закашляв і немов би від чиєгось упертого погляду, устромленого в его плечі, обернув ся. На право від него, попеперед женщин, стояла дїдичка, висока, пряма, жовтолиця, в дорогім плащи, з великою овитою золотом сьвічкою в якійсь скляній судинї в руках.

Терентий Захарович низько їй поклонив ся, але та й не поглянула. Терентий Захарович обернув ся до своїх співаків, переставив чогось двох стоячих перед ним хлопців і знов поглянув з коса на дїдичку, а відтак знов закашляв і нараз ненадійно для самого себе знов поклонив ся.

Старушка дрогнула губами і мигнула бровами. Терентий Захарович поспішно відвернув ся, старав ся зробити вид, немов би він і не думав кланяти ся і тому почав оглядати близші ікони і як би собі щось погадав заклипав повіками.

— Але-ж злюща баба! — подумав в тій хвили — таки злюща.

І нараз єму стало сьмішно, усьмішка розширила его губи, так що, щоби закрити еї, мусїв виймити з кишенї хусточку до носа.

— Однако, що я справдї роблю; тут такий страх — зловив сам себе.

А з надвору, з поза запертих дверий роздав ся тихий, придавлений голос: „Слава Сьвятїй і Єдиносущній....“ зараз за тим голоснїйше прозвучало „Амінь“ і ось знов тихо, торжественно: „Христос воскресе із мертвих!“

Яким одушевленєм, якою благодатною радостию наповняло ся бувало серце Терентия Захаровича в ту торжественну хвилю. Але не так було тепер. Страх, сум, неспокій заволодїли і завертїли ним, як вітер засохлим листем. Єму здавало ся, що він летить кудись, в якусь пропасть, що кругом немов буря завила, що якісь бальки звалили ся на его бідну голову... З найбільшою тревогою скочив він на ноги, оглянув ся....

Крізь туман блиснули паникадила, ікони....

— Господи, що зі мною? — подумав він.

А похід вже вступив до церкви. Упереджені ним на всякий случай сьпіваки, не дожидаючи подання тону, засьпівали всї разом сьміло і побідна піснь полила ся і розкотила ся під високими зводами.

— Так, так, так, голубчики! — беззвучно шептав між тим Терентий Захарович. — Христос воскресе, Христос воскресе! Воістину, воістину!... Але треба сьпівати.

Він відкашляв і повівши рукою по своїм горячім і сухім чолї, прилучив до хору і свій

тельство австрийске — як пише Polit. Corresp. — розвязуючи руску колеґію у Львові, перенесло частину єї фондів на грецку колеґію в Римі, за що та колеґія була обовязана приймати що року якесь число учеників руского обряду. Від того часу носила та колеґія назву греко-рускої, та обіймала майже всї всхідні обряди: грецкий, мельхитский, румуньский, болгарский і руский. З причини частих непорозумінь між Русинами а иншими учениками, папа Лев XIII. постановив відділити Русинів і утворити для них окрему колеґію, в котрій примістились би попри Русинів ще й нечисленні Болгари. Колеґія грецка приймає тепер лиш учеників грецкого і мельхитского обряду, а управляють нею монахи чина сов. Венедикта. Румунів уніятів придїлено до Пропаґанди. Управу рускої колеґії віддано Єзуїтам. Торжественне отворене відбуде ся при участи кард. Ванутелього і прелата о. Василя Левицкого.

— **О. Михаіл Куневич**, войсковий капелян I. кляси іменований при падолистовім авансї в армії протоерeем. Ту ранґу заведено лише перед кількома лїтами для войскових сьвящеників грецкого обряду, а іменно лиш по однім для греко католиків і греко православних. Першим таким греко-кат. протоереем (Erzpriester) був о. Клим. Литиньский, а коли він перейшов на пенсию, надїлено тою ранґою о. Куневича.

— **Намірена крадїж.** Дня 17-го жовтня вломали ся невислїджені доси злодії до церкви в Турцї і почали буштувати. Порали ся вже коло скарбонок — аж нараз сполошила їх церковна сторожа і они утїкли крізь вікно, полишивши чоботи і парасоль.

— **Громада Білинка мала**, в повітї самбірскім ухвалила на засїданю ради громадскої в дни 31 жовтня с. р. на внесене свого пароха о. Петра Погорецкого, почтити ювилей 50-лїтного панованя Цїсаря вибудованем нової мурованої церкви і призначила на ту красну цїль свої гроші громадскі в висотї 2000 зр. готівкою. Як на перший початок — сума то досить значна. Властителька села гр. Коморовска жертвувала поки що на нову церков 50.000 цегол; честь їй за те!

— **Нові сїти на селян.** Який попит панує між всїлякими аґентами і дурисьвітами за нашим темним і збідованим селянином, доказує слїдуючий факт. Якийсь Ф Місслер, аґент, занимаючий ся перевозом еміґрантів до ріжних заморских країв, осїлий в Бремі, один з найрухливійших і найнебезпечнїйших аґентів, звернув ся до народних учителїв в Галичинї з просьбою о посередництво і поміч в доставі ему еміґрантів з нашого краю, обіцюючи за те якийсь там удїл в зисках і винагороду. Рада шкільна краєва вислала наслїдком сего до всїх підчинених шкільних властий остережене для учителїв, щоби не дали наклонити ся до участи в тій мерзкій торговли людьми, а заразом візвала їх, щоби надіслані до них письма предкладали верховній власти.

— **Видїл Товариства Руских женщин в Станиславові** подає до відомости Вп. членів, що з днем 15 листопада с. р. отвирає в комнатах Руского Клюбу **читальню і випозичальню книжок** для своїх членів. Іменно два рази на тиждень т. є. в понедїлок і четвер, в лїтї від 3 до 5 год. а в зимі від $2^1/_2$ до $4^1/_2$ год. можуть члени товариства приходити до Руского Клюбу, читати всї там находячі ся часописи і позичати за виставленем реверсу книжки з бібліотеки товариства безплатно. Видїл товариства просить Вп. членів: 1) щоби місцеві і замісцеві користали з читальнї; 2) щоби надсилали вкладки членьскі, так за минувші лїта як і за біжучий, аби з кінцем року можна було упорядкувати рахунки; 3) щоби старали ся придбати товариству як найбільше число членів, бо тілько при збільшеню фондів може товариство приступити до виповненя своєї цїли. — Вкладки членьскі треба надсилати на адресу пань: К. Чорненька ул. Липова або Е. Дольницка ул. Сапїжиньска.

— **Зелїзниче нещастє.** У вівторок в ночи о 11-ій годинї вертав черновецкий фіякер Вольф Менш з Кіцманя. Коли переїзджав через зелїзничий шлях коло Ленківцїв, надїхав поїзд з Новоселицї. Візник ранений, віз сильно ушкоджений, а кінь згинув.

— **Сьвітло в силї 30 мілїонів сьвічок.** Морска лїхтарня, збудована тепер на побережю Бретанії, дає великаньске сьвітло о силї 30 мілїонів сьвічок. Підчас погоди она осьвічує ясно просторонь на 100 кільометрів наоколо, в часї мраки на 40 кільометрів.

— **Убийство.** В послїдних днях минувшого місяця прийшло в Яблінцї нижній, турчаньского повіта до кровавої пригоди. Іменно Прокіп Питчак, тамошний селянин, розлючений, що его процес о ґрунт довго тягне ся, убив свого противника Олексу Михайлишина. Убийника арештовано і відставлено до суду в Турцї.

— **Археольоґічна нахідка.** В Кадлубисках коло Бродів виорав тамошний господар велику камінну домовину, а в ній кістяк чоловіка із замітно великими ногами. Відома річ, що околиця Бродів богата в археольоґічні памятки.

хрипкий, гортанний голосок.

За пів мінути его рука, стискаючи камертон, припідняла ся і заходила до такту піснї.

Хороший сьпів хору зробив вражінє не лише на селян. Сама дїдичка любувала ся. Степанида Еґорівна, що не зводила з неї очий, не могла замітити на єї звичайно суворім лици, особливо коли оно обертало ся до сьпіваків, якусь привітливість а навіть ласкавість.

— Господи, не вжеж — думала бідна женщина.

Вскорі розлїяв ся і послїдний сумнїв. Так, она учула виразно, цїлком виразно, як дїдичка, показуючи головою в сторону хору, сказала переходячому попри неї сьвященикови: „Дуже, дуже добре — просто чудо!“

Невисказана радість обгорнула єї. — Слава тобі Господи — майже на голос сказала она, ледве здержуючи сльози.

А Терентий Захарович все ще був непритомний. Але він майже не чув страху. Дивно, дуже дивно було ему: просто і був і не був тут, на тім злощастнім іспитї, так як би успіх, або неуспіх тої справи рішав не его долю, а долю кого иншого, хоч той инший був все таки він, Терентий Захарович. Він так собі і подумав: „здаєть ся що я став не я, а хто инший“.

Часами чув, що его голова дуже тяжка, але зараз забував о тім і знов сьпівав і сьпівав. Поволи він цїлком утратив притомність і автоматично сьпівав дальше. І нараз він немов пробудив ся. З его широко відкритих очий упала і покотила ся по лици горяча капля, за нею друга, третя; грудь зітхнула легко і свобідно; в души розлила ся незнана ему перше відрада....

„Радуй ся Діво, радуй ся, радуй ся, благословенная, радуй ся, прославленная: Твой бо Син воскресе от гроба!“ — грімко і солодко лунало довкола і в нїм. І він радував ся та тїшив ся цїлим своїм єством з якоїсь великої, все обіймаючої побіди.

Він був в одушевленю. Слїз вже не було. Очи горіли незвичайним, горячковим огнем.

Між тим сьпіваки починали збивати ся і з зачудованєм глядячи на свого диригента, один за другим замовкали. А Терентий Захарович продовжав своє. Єго голос все піднимав ся і перемінив ся в дикий крик. Широко розпростерті руки махали по воздусї без всякого такту. Сьпіваки відтручуючи один другого, зі страхом сторонились від него. З отворених полудневих дверий виглянув здивований сьвященик. Цїла церков заворушила ся. Провізор вийшов на крилос, взяв Терентия Захаровича за плече і почав ему щось говорити.

Той вкінци замовк і пильно, піднимаючи брови і все більше і більше нахмурюючись поглянув на старця, якось погано усьміхнув ся затисненими губами і нараз схопившись обома руками за голову пішов заганяючись з крилоса. Провізор ішов за ним. Нарід з шумом розступав ся.

— Не так, не так, всьо то не так — цїдив він крізь зуби і похитуючи з боку на бік головою.

Вже на порозї здігнала его на смерть переляканa жена.

— Що ти? Що ти? — запитала.

Він скоро обернув ся, зі страхом поглянув на неї і притискаючись до стїни, закричав:

— Він, він!... З вусами, з вусами, ростуть, ростуть.... хворост, лїс.... паде, душить, ратуйте!

Люди кинули ся до него, але він вирвав ся їм і з криком вибіг з церкви та щез в темнотї.

Телеґрами.

Відень 6 падолиста. Мінїстер справ заграничних ґр. Ґолуховский, виїхав вчера вечером до Монци. Перед тим ще був на авдиенциї у Е. Вел. Цїсаря.

Париж 6 падолиста. В Барцельонї арештовано бувшого ґенерала Карлїстів Марторелля, а в Сан Себастіяно відкрито цїлий маґазин зброї приготовленої для Карлїстів.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Посьпішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 4) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 6) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. 7) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 8) Від 1 мая до 30 вересня вкл. 9) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[3]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Врухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[8]	9·01[4]	—	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. 3) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 4) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Крехозецкий.**

ІНСЕРАТИ.

Франко і без коштів
лиш злр. 5·50

знаменитий

СУРДУТ ЗИМОВИЙ З ЛЬОДЕН

з сильного, грубого, теплого льодену, не до подертя, з грубою і теплою підшевкою, після найновійшої моди, добре зроблені, з ковнірем до викладаня і кишенями, краски брунатної, сїрої, драп, гладкий або в крати.

Сурдути ті суть задивляючо дешеві, отже кождий з читаючих то най не занехає замовити собі. — На міру треба подати: обвід груди і довготу рукавів. Посилки за послїплатою або за попереднім надісланем гроший франко і без коштів. 47

Адреса: **Бюро убрань Апфель, Відень І. Фляйшмаркт 6.**

Інсерати

„оповіщеня приватні"), як для „Народної Часописи" так також для „Ґазети Львівскої" принимає лиш „Бюро дневників" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Майже даром

Від нинї даємо в низу виказані товари, котрі звичайно 2 і 3 рази тілько коштують, як довго старчуть, отже короткий час, дїйстно по небувалих доси цїнах, а то:

1. Цїле убраніє мужеске т. є жакет, пантальони і камизолька з доброї і тревалої модної материї, після найновійшої віденьскої моди, добре і сильно зроблене, кождої величини і кождої краски. На міру належить подати: обвід груди, довготу рукавів і довготу в кроку.

1 пару мужеских або дамских черевиків, добра віденьска робота, тревалий материял, найновійший фасон, кождої величини.

Капелюх мужеский мягкий, найновійшого фасону, в елеґантних красках, кождої величини.

Пару зимових рукавичок для панів або пань, чисто вовняних; добрі, тревалі, елеґантні і дуже теплі.

Всї ті артикули **коштують разом лиш 9 злр. 50 кр.** і висилають ся притім франко за послїплатою або за попереднім надісланем гроший. — Кождого дивує доброта і нечувана дешевість тих предметів, тому кождий мусить спішити ся з замовленями. 47

Адреса: Бюро **Братий Апфель Відень І. Фляйшмаркт 6.**

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і дїл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.